

Oorlogs-dokumentatie

Bij al het onaangename dat we ons van de oorlogsjaren Herinneren: leed, bommen, verdriet, onderduiken, wreedheden, afgestomdheid, onverschilligheid en opstand tegen God, — is het goed ook de andere minder bekende feiten eens naar voren te brengen.

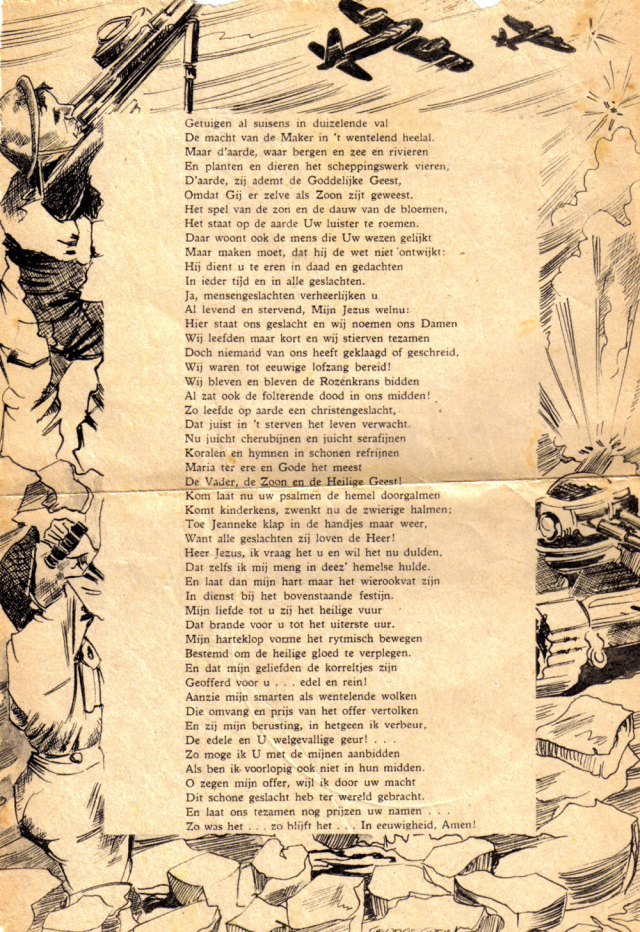
Hier onder brengen we een gedicht, dat gemaakt werd door een echtgenoot en vader die bij een bombardement (9 Oktober '42 te Lutterade Lb.) zijn vrouw, zes lieve kinderen en een trouwe dienstbode verloor. Wat er onmiddellijk na die verschrikkelijke nacht in hem omging heeft hij neergeschreven in de volgende regels, die even eenvoudig als ontroerend zijn!

MIJN GEBED

Heer Jezus, Gij weet wat met mij gebeurd is,
Gij weet ook, waarom mijn harte zo treurt:
Gij weet, dat ik al wat ik had op deez' aarde:
Mijn huis en mijn goed, dat ik eerlijk vergaarde,
Verloren heb, plots! in een schrikkelijke slag,
En dat dit mijn niet te bedroeven vermag. —
Maar in deze rouw is mijn Toke verdwenen —
Heer Jezus, en zou ik om haar dan niet wenen?
Hoe heeft zij mij altijd haar liefde gegeven:
Zij was mijn vrouw en mijn steun in dit leven;
Zij was mijn vertrouwde in vreugde en kruis,
Zij was de verwarmende zon in mijn huis.
Hoe heeft zij godsvruchtig haar lijden gedragen,
Als weerom een kindje om het leven kwam vragen.
Gij schonk mij door Toke een hemel op aard.
En keurde mij zes lieve kinderen waard!
Ik vraag mij verbijsterd: hoe is het gekomen?
O, al mijn geliefden zijn mij nu ontnomen!
Ons Jeanneke, de jongste, een kindje nog maar;
Och Jezus, hoe hielden wij allen van haar!
Zij riep ons bijeen, zij mismaakte onze namen;
Wij waren dan blij en wij lachten tesamen.
Mijn Anne-Mie, de witte, dat rakkertje klein,
Het meisje dat eigenlijk een jongen moest zijn;
Ik heb haar bemind als het licht van mijn ogen,
O, had ik haar nog, om mijn tranen te drogen!
Ons slimme Joséke, dat alles moest weten, —
Hoe zou ik zo'n lieveling kunnen vergeten!
O Ja! ik beken het, het maakt mij bedroefd,
Dat Joséke niet in mijn nabijheid meer toeft.
En Truusje, die engel, bleef ook niet gespaard —
Zij was ook, gewis, veel te goed voor deez'aard!
Haar zonnige vlechten, haar heilige ogen . . .
Zij zullen de glans van de hemel verhogen!
En dan nog ons Déédje, dat mij in die nacht
Zo roerend haar scheidende groot heeft gebracht!
Het was mij als hoorde ik hemelse klanken,
Mijn God! en ik kon haar niet eens meer bedanken!

Ik vraag het Heer Jezus, doet Gij het dan maar,
En zeg haar . . . Ik hield zo zielsveel van haar! . . .
Maar nu ik tenleest van mijn oudste moet spreken,
Nu vrees ik welhaast, dat het hart mij zal breken.
Al wat Gij aan goedheid en liefde bedacht,
Dat hadt Gij in Corrie tesamen gebracht!
Zij was als het ware als moeder geboren,
Want had ik alleen maar mijn Toke verloren,
Dan zou onze Corrie, hoe jong ook en klein:
Zij zou zonder twijfel ons moederke zijn!
Doch geen van de zeven is overgebleven,
Ik moet nu voortaan als een eenzame leven!
Wat spreek ik van zeven! . . . het zijn er toch acht!
Ook Gerda zij stierf die rampzalige nacht;
Zij heeft haar getrouwheid betaald met het leven
Omdat zij bij ons op haar post is gebleven!
Ik peins nog er over wat zij voor ons deed . . .
O Jezus, och troost toch haar ouders in 't leed.
Nu gaan mijn gedachten naar Toke alweer;
Ik vraag het Heer Jezus, mijn God en mijn Heer.
Ja ik bid en ik smEEK, indien het zou moeten,
Dat zij jegens U nog een schuld had te boeten .
O, neem dan mijn lijden als zoening en prijs.
En gun mij aan haar no-g-dit liefdebewijs:
Ontbied haar o Jezus in goddelijk erbarmen
En laat Uwe moeder mijn Toke omarmen;
Geleid haar de eeuwige zaligheid in
En verenig ze weer met haar Engelen-gezirt!
Ik roep de twee heiligen met sneeuw witte haren
Die eenmaal ons eigene moedertjes waren,
En wenk ook mijn vader die stoere figuur,
Ja, nodig hem uit in dit heerlijke uur;
En laat deez 'getrouwen de kinderen aanschouwen
Die eenmaal leerden hun handjes te vouwen.
Laat engeltjes spelen op lierpen, en véél!
Ik zie voor mijn ogen dit schoon tafereel
Ik zie mijn geliefden Uw troon thans omringen
En hoor ons Déédje het vitus-lied zingen,
Met palmen zie'k Annemie, Truus en José.
En Jeanneke doet er in handgeklap mee;
Maar Corrie, mijn oudste, al knap voor haar jaren.
Zij trekt er mijn trots, want ik hoor haar verklaren:
„Heer Jezus, wij hebben van ons ouders geleerd
Dar al het geschapene de Schepper vereert;
Deez' hemelen waar zingend d'engelen koren
Juublend hun eeuwig Hosannah doen horen.
Waar heiligen wonen in schitterend licht.
Wij zijn tot uw eeuwige glorie gesticht!“
En zonnen en legers van prachtige sterren
Begeleiden het Hemelse loflied van verre.

Getuigen al suisens in duizelende val
De macht van de Maker in 't wentelend heeral.
Maar d'aarde, waar bergen en zee en rivieren
En planten en dieren het scheppingswerk vieren,
D'aarde, zij ademt de Goddelijke Geest,
Omdat Gij er zelve als Zoon zijt geweest.
Het spel van de zon en de dauw van de bloemen,
Het staat op de aarde Uw luister te roemen.
Daar woont ook de mens die Uw wezen gelijkt
Maar maken moet, dat hij de wet niet ontwijkt:
Hij dient u te eren in daad en gedachten
In ieder tijd en in alle geslachten.
Ja, mensengeslachten verheerlijken u
Al levend en stervend, Mijn Jezus welnu:
Hier staat ons geslacht en wij noemen ons Damen
Wij leefden maar kort en wij stierven tezamen
Doch niemand van ons heeft geklaagd of geschreid,
Wij waren tot eeuwige lofzang bereid!
Wij bleven en bleven de Rozenkrans bidden
Al zat ook de folterende dood in ons midden!
Zo leefde op aarde een christengeslacht,
Dat juist in 't sterven het leven verwacht.
Nu juicht cherubijnen en juicht serafijnen
Koralen en hymnen in schonen refrijnen
Maria ter ere en Gode het meest
De Vader, de Zoon en de Heilige Geest!
Kom laat nu uw psalmen de hemel doorgalmen
Komt kinderkens, zwenkt nu de zwerige halmen:
Toe Jeanneke klap in de handjes maar weer,
Want alle geslachten zij loven de Heer!
Heer Jezus, ik vraag het u en wil het nu dulden.
Dat zelfs ik mij meng in deez' hemelse hulde.
En laat dan mijn hart maar het wierookvat zijn
In dienst bij het bovenstaande festijn.
Mijn liefde tot u zij het heilige vuur
Dat brande voor u tot het uiterste uur.
Mijn harteklop vorme het rytmisch bewegen
Bestemd om de heilige gloed te verplegen.
En dat mijn geliefden de korreltjes zijn
Geofferd voor u . . . edel en rein!
Aanzie mijn smarten als wentelende wolken
Die omvang en prijs van het offer vertolken
En zij mijn berusting, in hetgeen ik verbeur,
De edele en U welgevallige geur! . . .
Zo moge ik U met de mijnen aanbidden
Als ben ik voorlopig ook niet in hun midden.
O zegen mijn offer, wijl ik door uw macht
Dit schone geslacht heb ter wereld gebracht.
En laat ons tezamen nog prijzen uw namen . . .
Zo was het . . . zo blijft het . . . In eeuwigheid, Amen!